

ТИЛ“

СПІЛКИ
РАДЯНСЬКИХ
ПИСЬМЕННИКІВ
УКРАЇНИ

ПАВЛО ТИЧИНА

Тебе ми знищимо-чорт з тобою!

Смерть німецьким окупантам!

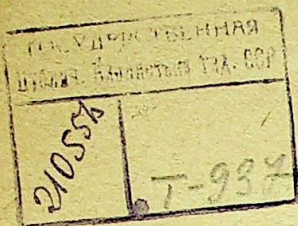
„ФРОНТ І ТИЛ“

ПАВЛО ТИЧИНА

✓ ТЕБЕ МИ ЗНИЩИМ—
ЧОРТ З ТОБОЮ!

СПІЛКА РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ

1942

42 109
ГОСУДАРСТВЕННАЯ
БИБЛИОТЕКА СССР

ЯК СТАЛІН НАС КЛИКАВ ДО БОЮ

Як Сталін нас кликав до бою,
він дав нам зняряддя до рук,
щоб ним розквитатись з тобою,
фашистська гадюко з гадюк.

В чім суть твоя — діло підлоти?
Кишені чужої проріз? —
Дадуть тобі наші пілоти,
як брязнеш навіки униз!

Ти вдерся, щоб пити і їсти?
Ну що ж бо — цього у нас є.
Дадуть тобі наші танкісти
у самеє серце твое!

За кров, за знуцання, руїну —
за все ми відплатим тобі!
Ніколи ти нашу країну
не зломити у цій боротьбі!

І форма твоя як у спрута,
Й доктрина — як вітер в трубі...
Потворо треклятая, люта,
навіщо культура тобі?

Шахрай ти, брехні проповідник,
безумством од тебе несе...

Ім'я тобі просто—негідник,
бандит, злодіюка та й все.

Пророка ти корчиш, неситий?
В душі ж ти весь голий як єсть.
Ой будем тебе ми косити
за нашу свободу, за честь.

За кров, за знуцання, руїну—
за все ми відплатим тобі!
Ніколи ти нашу країну
не зломиш у цій боротьбі!

Ти маска, хитрючая маска, —
ми спустим тебе із висот.
Землі захотів ти? — будь ласка,
землею заб'єм тобі рот!

Ти клоун, ти вічний кривляка,—
у тебе й мозки шкереберть...
Хлібця захотів ти?—собака!—
Не хліба дістанеш, а смерть.

Кричиш ти про себе з одчаєм,
кричиш перед страшним кінцем.
Бо ми ж тебе добре стрічаєм
залізом, вогнем і свинцем!

За кров, за знуцання, руїну —
за все ми відплатим тобі!
Ніколи ти нашу країну
не зломиш у цій боротьбі!

Все красти тобі та все красти?
Спіткнешся... Ой бре море, бре...
Прийдеться ж бо так тобі впасти,
що й ворон кісток не збере!..

Ти думав, що в нас тут „пейзани“?
Й війна—як проходка у гай?
А тут ось кругом партизани—
хоч просто візьми та й лягай...

І хай це тебе не втішає,
що ти в наші межі забіг.
Завжди перемогу рішає
правдивість війни, не „бліц-кріг“.

За кров, за знуцання, руїну—
за все ми відплатим тобі!
Ніколи ти нашу країну
не зломиш у цій боротьбі!

ТЕБЕ МИ ЗНИЩИМ—ЧОРТ З ТОБОЮ!

Дойчлянд, Дойчлянд — що це з нею?
Щоб знімати ахінею—
Треба ж быть не при собі!

Дойчлянд каже: „Я всіх вища,
світ піщу на попелища“... —
Треба ж быть не при собі!

„Що мені слов'ян культура?
Я ж хапаюча хаптура“... —
Треба ж быть не при собі!

Дойчлянд—дура: що одхватить —
те вкінці зовсім протратить,—
для могили їй лиш хватить! —
Треба ж быть не при собі!

Слов'яни любі, й ви, усі народи!
Борітесь, стійте за свої свободи!
Весь світ на вас бо дивиться сьогодні:
фашизм звірячий ввергнеть у безодні!

Німеччина пожерла совість, право.
Та прийде час—і виблює криваво

і побіжить—як та собака—згинці...
Боріться, братове-українці!

Німеччина обжерлась—аж опухла.
Та прийде час — і стане вона, трухла,
на гноїщі зализувати рани...
Боріться, братове-росіяни!

Німеччина — всім прогресивним ворог.
Та прийде час—розсиплеться ж на порох!
У ній ще грянуть, грянуть землетруси...
Боріться, братове-білоруси!

Грайся ж, Дойчлянд, з „юбер аллес“,
Будеш ти сама — як палець! —
Смішно ж,—кури загребуть.

Совістю народа гралась?
Звіра-Гітлера діждалась?
Смішно ж,—кури загребуть.

Гітлер взяв тебе в обченьки,
У „Майн Кампфа“ побрехеньки.—
Смішно ж,—кури загребуть.

Як на твого пустодзвона
є в нас Армія Червона!
Прийдеш, Дойчлянд, до поклона! —
Смішно ж,—кури загребуть.

Погарячився ж ти, погарячився,
що з Мефістофеля хитрить учився.

Бо хитрість все ж не хитра... аж обидно—
на всій Європі пальці твої видно.

Погарячився ж ти, погарячився,
що від дурного батька уродився.
Напившись крові, п'яно ти хіхочеш.
А якже! Світ завоювати хочеш?

Воюй, воюй... кінець свій увоюєш:
на тому світі скоро пораюєш.
Туди к чортам злетять під регіт преси
і Герінги, і Геббельси, і Геси...

Говорячи про „надлюдини совість“,
ти визнаєш лиш силу й примусовість?
Тому ж то, як Європу ти зацапав,
в твою там совість—горобець накапав.

Гітлерівська чорна совість—
крадена ж промисловість
награбованих земель.

Гітлерівська чорна слава—
це ж насмикана держава
з награбованих земель.

Гітлерівська чорна добрість —
іzza спин чужих хоробрість
з награбованих земель.

Гітлерівська чорна сила —
все, що лють його скосила,
що зміюка відкусила
з награбованих земель.

Коси, коси... мо' смерть собі укосиш,
на всю Європу жалко загундосиш.
Заплаче зграя по тобі сороча:
твою „Майн Каміф“ писала потороча.

Косу свою узяв ти помантачить
угорцями й румунами?— то значить,
уже ти сили власної ршився?
Чого ж в число ти дурників пошився?

Ах, правда: в дурні ж входять без талона,
безплатно корчать там Наполеона,
Європу ділять махом, без okazji,—
чому в дурних не може бути фантазій?

Та раз ти ніцшеанська надлюдина,
та раз тобі все сниться Україна,
та раз ти хочеш нищівного бою,—
то що ж, тебе ми знищим—чорт з тобою!

Раз фашисти—„вища раса“,
як же їм без сала й м'яса?—
ну то, значить, грабувать.

Раз мораль їм не годиться,
то ж не можна не скотиться?—
ну то, значить, грабувать.

Раз вони проти освіти,
як же їм не здичавіти?—
ну то, значить, грабувать.

Раз вони ні в що не вірять,
раз до всіх зубами щирять,

де лежить що тільки й зирять, —
ну то, значить, грабувать.

Грабуй, грабуй—хай гроб тебе поцупить,
ногою ж на змію народ наступить,
тебе, роздавлену, навек одбуде,
а Україна— буде жити, буде!

Від того, що твоя крадіжка часта—
у тебе й філософія пальчата.
Від того, що ти любиш панувати —
твій мозок став легенький, як із вати.

Казала щука: ех, якби їй— крила!
Свиня казала: ех, якби до рила
та ще й два роги! Що ж, коли немає.
До тебе, Гітлер, смерть вже наближає.

Та раз ти ніцшеанська надлюдина,
та раз тобі все сниться Україна,
та раз ти хочеш нищівного бою,—
то що ж, тебе ми знищим—чорт з тобою!

ЗА ЗЕМЛЮ РАДЯНСЬКУ

Вранці-рано до селянки в хату
не вовки вбігали, не гієни,—
то з ворожої землі чужої
два голодних вдерлись розбишаки.

Що один з них офіцер німецький,
а другий слуга-жовтоблакитник.
— Гей, Мокрино, ти селянська шкуро!
Ми спішим у ліс на партизанів—
то ж давай нам молока... та швидше!
(п'ять солдатів жде ще за ворітьми!)
Хліба пошукай, і масла, й сала!
Як нема—піді позич в сусідів.
Ну ж не стій, бо ще не так примусим.

І прокинулись од крику діти:
— Мамо! Може, татко? Де наш татко?
Та, протерши кулачками очка,
враз заплакали, в куток забились.

Затремтіла тут Мокрина з гніву,
затрусилася, здійнявши руки:

— А не діждете, щоб я кормила!
Вже ж ви все забрали, ненажери!
Що вам треба, іроди прокляті?
Мало ще того, що ви зробили?
Тиждень, як мого ви чоловіка
втягли із хати на розправу.
Де він є? За що його забрали?

І, розсівшись важно на ослоні,
пфенькнув-цвенькнув офіцер німецький:
— Цить! Чи знаєш хто перед тобою?
Ми тевтони! Щонайвища раса!
Ми прийшли зробити вас рабами.
Але що... Хіба ж ти зрозумієш?
Гей, слуго німецький, ісажи їй
(це ж твое єдинокровне кодро),
розкажи, що ми, мовляв... ну, словом,
їсти хай скоріш шукає, їсти!

— Їсти!— заревів жовтоблакитник,
хоч сказись, а подавай на стіл нам!
Чи оте чи се—яке завгодно,
тільки щоб і німця ж не прогнівають.
Як поб'єм Залізка партизана—
зараз вам пона я підшукаю.
Отоді молебня ми відправим,
заспіваєм разом „Ще не вмерла“.
Ми ж ідем створить старий порядок,
ми ж ідем із церквою та богом,

гетьмана над вами настановим,—
Ти б раділа, тіточко, раділа,
що більшовиків твоїх воюєм.

З гнівом кинула Мокрина в вічі:
— Геть од мене, слинява гадюко!
Ти круг серця хочеш обкрутиться?
Одійди! Коли б я силу мала—
я б руками всіх вас подушила!
Хочете, щоб всім я вам раділа?
(а сама як полотно поблідла),
добре... дуже вам, кати, радію,
ще й подякувати можу. Ось вам!—
І, підбігши, плонула в обличчя—
як одному, так і другому:—собаки!
Розтерзайте, а мовчать не буду!

Пфенькнув-цвенькнув офіцер німецький:
— Що! На мене? Як вона посміла?
І, схопившись миттю із ослона,
вихопив свого він револьвера.

Та не встиг він стрільнуть, як Мокрина
кулаком йому підбила руку.
Одлетів той револьвер, де діти.
— А, ти он як?—офіцер підскочив,—
обома струснув за плечі жінку
й пхнув її щосили він од себе.
Як підкошена Мокрина впала

головою просто на долівку.
— Будьте прокляті!..—лиш стогін вирвавсь.

— Мамо! Мамо!—діти закричали,
закричали, в плач заголосили.

Кинувся, як звір, жовтоблакитник.
Сівши зверху, став крутить їй руки,
в рота їй забив суху ганчірку
і, підвівшись, козирнув: готово!
Офіцер, велично крок ступивши,
злісно став їй чоботом на груди:
— От за те, що ти мені зробила,
я дітей твоїх застрелю. Потім
і тебе я мучить буду. Чула?
І в той бік, де причаїлись діти,
олов'яно глянув, з місця рушив,
по долівці чобітьми загупав...
Скрикнули—заверещали діти,
мати на долівці заметалась.

Та в цю хвилю двері розчинились
і ввійшли: якийсь рудобородий
в довгому старім плащі подертім;
з лірою ж за ним дідок кошлатий,
що все кашляв та все очі мружив;
іще й третій, що безруко шуливсь,
лиш рукав сорочки телпався.

Обернувся офіцер німецький
і, сховавши револьвера, тупнув:
— Хто такі? Чого їм тут потрібно?
Скочив до дверей жовтоблакитник:
— Говоріть мені, чого вам треба?

Захрестившись, лірник уклонився.
Те ж хотів зробити рудобород й
та здригнув, як глянув на долівку:
— Може б збризнути водою?—мовив:—
а то й діти, бач... бідненькі плачуть.

Вдарив же його жовтоблакитник:
— Ти прийшов сюди розпоряджатись?
Говори скоріш: чого пришвендяв?
А не то... здеру з живого шкуру!

— Не інакше!—кашлянув тут лірник.
— Суцця правда!—пропищав безрукий.

Низько уклонивсь рудобородий
і сказав у голосі із дрожем:
— Милостиві мої панове,
не прогнівайтесь за слово сміле.
Піп я єсть. Більшовикам був зайвий.
Вам же хочу зараз прислужитись.
Ой візьміть мене на цю службу!
На ваш бік я весь народ у церкві
нахилю, мов ту берізку в лісі.

Одмахнувся офіцер рукою:
— От іще, найшов коли балакать.
Він розсівся знову на ослоні
і, цигарку запаливши, цвенькнув:
— Що „народ“! Народ і так примусим.
Нам, насамперед, зловить Залізка,
а тоді вже й церкву одмикати.

— Господи!—зрадів рудобородий:—
Ми ж якраз і знаєм де Залізка.
— Знаєте?—і офіцер аж свиснув:—
Гей, жовтоблакитнику, ти чуєш?—
Тут обличчя з радості йому скривилось,
як в собаки, що побачив кістку,
а жовтоблакитник підхікнув:
що, мовляв,—само нам в руки лізе?

Раптом стріл на вулиці почувся—
раз, а потім другий—та й затихло.

— Що таке!—схопилися обое.
— Та нічого, це в скажену сучку,—
заспокоїв їх рудобородий:—
ми як йшли, то бачили, що бігла.
Кидається ж на людей... Та що там!
Думка тут весь час про те, щоб церкву
нам дали... чи тобто,—кашлянув він.

— Не інакше!—кашлянув і лірник.
— Суцця правда!—пропищав безрукий.

І почав прохати жалібненько:
— Дайте вже йому... їй право... піп же!
Дайте папірця йому такого,
Щоб печать на нім була і підпис.
Ну, а все останнє—не турбуйтеся:
зараз же ведем вас до Залізка.
Лірник ось оцей, як старець божий,
всі туди вже протоптав доріжки.
А для кого ж?—за для вас, звичайно.
у Залізка—вісім чоловіка,
кулемет один—та й більш нічого.
Мо' ще бомба-дві, та то дрібниця.
Тільки щоб зайти із того боку,
Де торік повісився Омелько—
може, знаєте? Якраз ізвідти
як ударить, то було б невідно.
Дайте папірця цьому попові!

— Що ж, це можна,—офіцер пом'якшав.
Повернувшись до стола обличчям,
став шукать у себе він печатки.
І жовтоблакитник сів-зашкріяв,
лікті на столі свої розклавши.

Стрельнуло на вулиці ізнову,
— От проклята сучка!—буркнув лірник.
— Єсть уже!—сказав жовтоблакитник.
Офіцер пристукнув тут печатку:
— От все. Готово. Хай ведуть нас.

... Як обидва ж потім обернулись

20556

1942 408
ІЗДАНИК 51

смертний жах скривив їм враз обличчя:
три нагани проти них стирчало!
Зичним голосом громоподібним
крикнув лірник: стій мені ні з місяця!!
Хто поворухнеться—бомбу кину!
Нікуди тікати, заспокойтесь.
Чули постріли? То вашу варту
всю вже перебито.

В хату вбігло
ще чотири діда.—Ізв'язати!
Ізв'язать!—гукнув рудобородий.
... І коли вже вороги жорстокі
зв'язані лежали на долівці—
разом з лірником рудобородий
заходився рятувать Мокрину.
Рот звільнив її він од ганчірок,
руки скручені розв'язав їй,
тричі сприснув і лице водою.
Й після того, як вона зітхнула,
перенесли в той куток, де діти.

Сам же виступив насеред хати
і сказав до тих, що на долівці:
— Ви хотіли ушіймать Залізка?
Ну ловіть мене, чого ж притихли?
Вирвавшись із ваших рук звірячих,
довго я сочив вас по дорогах.
Я б давно убив вас двох проклятих,
та хотілося ж живими взяти,
щоб про німця „язика“ добути.

Ну, так як на Україні—тісно?
А пождіть—не так ще припечем вас!
Що, простору захотіли? Хліба?—
А пождіть—ще ми вас накормим!
Хочете народ вернуть у рабство?
Ех, ви гітлерівські посіпаки,—
та ніколи ж бо цього не буде,
і не мрійте—чуєте?—ніколи!
Що сказав нам Сталін, те ми й зробим
на землі святій своїй радянській!
— Зробим!—крикнув той, що був
безруким.

Він в другий рукав продів тут руку,
і рукав вже більш не теліпався.
— Зробим!—повторив за ним і лірник,
а за ним всі інші:—німця знищим,
не зоставимо ж і на насіння.
— Ну виносьте цих собак, та й гайда,—
обернувся до них рудобородий:—
Ху! аж душно стало... Час і їхати!—
Бороду зірвав він тут із себе,
хусткою лице став витирати.
— Тату! татку!—упізнали діти.
— Голуб'ята!—батько до них кинувся:—
ви не бійтесь, ви ж—самі вояки:
винесем їх з хати, та й не буде.
Я прийду ще, повернуся. Мати ж,
мати ось де з вами,—чуеш, мати?—
Підвелась тут і Мокрина: Хто се?

Ой, води... пече мене... Та хто се?
— Ну, прощайте!—і рудобородий
аж останній вийшов.—Тату! татку!
рученята простягали:—татку!—
діти лепетали...

МИ ЙДЕМО НА БІЙ

Ти, земле наша, рідная, святая!
Ти, батьківщино люба, золотая!
Це знову напад? З ворогом двобій?
Ми чуем, нене! Ми йдемо на бій!

Чого від тебе ворогу потрібно?
За що свою він злість зганяє дрібно?
Бо ти єдина, вільна на весь світ,
в тобі свобода й сонце, ясен-цвіт!

Чого той ворог так кипить, лютує?
Бо в нас пшениця вистига, квітує.
Чого той ворог нападять спішить?
Бо він вже знає, що йому не жить.

Бо ним в Європі скорені народи
повстати можуть за зорю свободи.
А тим народам приклад і мета—
лиш ти, радянська земле золота.

Ворожа ставка—ой же буде бита:
Червона Армія—вся славою повита!

Ми переможемо! В нашій бо землі,
і правда, й сила, й Сталін у Кремлі.

Ти, земле наша рідная, святая!
Ти, батьківщино люба, золотая!
Це знову напад? З ворогом двобій?
Ми чуємо, нене! Ми йдемо на бій!

ПІСНЯ ПРО МАРШАЛА ТИМОШЕНКА

Славу славно, пречудову
ми співаємо тому,
хто по Сталінову слову
вів полки на вражу тьму!

Сонце сяє, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

Де за Виборгом країна,
там він йшов в огонь і дим.
Білорусь і Україна
сином звать його своїм.

Славте діяння героя!
Хай живе радянська зброя—
Армія Червона!

Правда нам одним відома,
рідне ставлення чутке.
з батрака і до наркома—
де можливо ще таке?—

Сяє сонце, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

Лютий сніг, а сонце гляне—
вже й слідів його не знаць.
Хай на німця гнів наш гряде,
щоб не знав він, де й тікати!

Славте діяння героя!
Хай живе радянська зброя—
Армія Червона!

Ми щасливі, дні чудовні—
пісня радістю дзвенить:
будем разом, сили повні,
батьківщину боронить.

Сяє сонце, грають ріки...
Будь здоров навіки,
Маршал Тимошенко!

„СВИНЯ-НАПОЛЕОНЧИК“

Сказала раз свиня собі:
—Ну, чим я не персона?
Ростуть же груші на вербі—
то ж можу й я у цій добі
пограти в Наполеона!

І стала рилом підривать
радянській кордони,
і стала хитро поглядать,
ще й істерично верещать
у два свинячих тони:

—Ось я свиня—то вже свиня!
од всіх свиней свиніша!
Ніхто мене хай не спиня,
бо філософія моя—
щоб я була ситніша.

А їй з радянської землі
як цопнули по рилу!
Аж клюнула свиня землі—
аж в голові гули джмелі
і дроз півшов по тілу...

І стала вухами тріпать
і по-фашистськи хрюкати:
— Навчусь зозулею кричати,
бо щось я стала примічати—
прийдеться мені кукати.

А їй з радянської землі:
— Ой, кукнеш ти, та й скоро!
Свиня в Європі на столі?
Ми знищимо твої плани злі,
фашистська потворо!

Та знов її вогнем, вогнем,
а під бочок штиками.
Чекай, іще не так труснем!
У тебе й думку ми зітрем,
як воювати із нами.

Тріщи, бряжчи, жерстяним сям,
порожній болобончик...
Тебе уб'єм—і казка вся.
Віднині будеш зватися
„Свиня-наполеончик“.

З М І С Т

	Стор.
Як Сталін нас кликав до бою	3
Тебе ми знищимо—чорт з тобою!	6
За землю Радянську	11
Ми йдемо на бій	21
Пісня про маршала Тимошенка	23
„Свиня-наполеончик“	25

Редактор Н. Рибак. Коректор Ф. Скляр. Підписано до друку 5-ІІ. 1942 р. Зам. № 4870. Тираж 5000. П412

Обсяг 70 друку арк.

Друкарня «Октябрьський Кіт».

П. Тичина — «Тебя мы уничтожим — и чорт с тобою!»

«Дня української мови»

В. Г. №

3064

інв. №

ДБ-1151

Ціна 40 коп.

ХАРКІВСЬКИЙ
літературний музей

Вст. № 3064 Іня. № 125-1151

ВИДАННЯ
СПІЛКИ РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ УКРАЇНИ

5